

Kvinne

De' skjer på den æller, æller fystsste dagen,
når vi kjæm ut tur den moderlige magen.

Vi kjæm tæl ei væl, som er uendelig stor.
Å, vi er avhengig ta, ei omsorgsfull mor.

Seinere i live, lyt vi prøve å finne,
en person å læva mæ, som regel ei kvinne.

Når'n har vøri hældig, å få den'n ville ha,
veit en kænskje itte, åffer live' vart så bra.

Det er rart å tenkje på, åssen'n skulle gjort det.
Bevissthet har en itte, før den ændre er borte

Når'n sitt att der åleine, mæ sjukdom som plager,
minnes en hele tia, de mange lykkelige dager.

Da det støtt var ei dær, som absolutt ville gjøra,
det mæste ta ælt, som fæntes innafør døra.

Gradvis befridd, omsider, for de vanlige lyster,
er det fint mæ litt hjelp, frå ei omsorgsfull syster.

Arve Thune